

קונטרס

ימי ספירת העומר

יגלה מעלת הימים האלו, ואיך עקר התקון לכל בר ישראל
הוא רק אהבת ישראל, לאהב את כל בר ישראל כנפשו,
וזהיר על שנאת חנם, שזה גורם כל הצרות, רחמנא לצלן.

פנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון

הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי

חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: מוֹהֲרַנ"ת ז"ל הָיָה
רְגִיל לֹמַר בְּיָמֵי סְפִירַת הָעֶמֶר פְּעָמִים אֶת
הַיּוֹם תְּהֵלִים, כִּי רַבְּנוּ ז"ל גָּלָה לָנוּ
(לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן עג) מִמַּעַלַת
אַמִּירַת תְּהֵלִים, שְׂמֻסָּגַל מְאֹד לְתִשׁוּבָה,
וַיֵּשׁ נ' שְׁעָרֵי תִשׁוּבָה, וּמ"ט שְׁעָרִים יָכוֹל
כָּל אָדָם לְכַנֵּס בָּהֶם וּלְהִשְׁיָגָם, שָׁזָה
הַמ"ט יָמִים שְׁבִין פָּסַח לְשָׁבוּעוֹת. וְלִכֵּן
דִּיקָא בְּיָמִים אֵלּוּ מְסָגַל מְאֹד לְהִרְבּוֹת
בְּאַמִּירַת תְּהֵלִים.

(אֲמַרֵי־מוֹהֲרָא"ש, חֶלֶק ב', סִימָן תתקפא)

קונטרס

יְמֵי סְפִירַת הָעֶמֶר

א.

בְּנֵי וּבְנוֹתַי הַיְקָרִים! "יְמֵי סְפִירַת הָעֶמֶר" אֵלוֹ הַיָּמִים שֶׁבֵּין פֶּסַח לְשָׁבוּעוֹת; בְּפֶסַח יֵצְאוּ עַם יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם. גְּלוּת מִצְרַיִם הִיְתָה הַגְּלוּת הַקָּשָׁה בְּיוֹתֵר, כִּי הָיוּ צְרִיכִים לְרְאוֹת אֶת כָּל הַזֹּבֵל וְהַלְכוּף שֶׁל הַמִּצְרַיִם, אֶת כָּל הַכְּפִירוֹת וְהָאֲפִיקוֹרְסוֹת שֶׁלָּהֶם, כְּמֵאֲמָרָם ז"ל (תְּנָא דְבִי אֵלֵיהּוּ רַבָּה, פְּרָק ז'): אֵינן לָךְ אִמָּה בְּעוֹלָם, שֶׁהִיְתָה שְׁטוּפָה בְּדַבָּרִים מְכַעְרִים, וַחֲשׂוּדִין בְּכַשְׁפִּים וּבְזִמָּה וּבְכָל מַעֲשִׂים רָעִים, אֲלֵא הַמִּצְרַיִם בְּלָבָד; וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן הִחֲזִיקוּ עִם יִשְׂרָאֵל עֲצָמָם בְּיַחַד, עַל-יְדֵי שְׁמִשָּׁה רַבְּנֵי הַחֲדָדִיר בָּהֶם אֶת הַדַּעַת הָאֲמֵת, שֶׁהִיא (דְּבָרִים ד, לה): "אִתָּה הָרְאֵת לְדַעַת, כִּי הָיוּ" הַהוּא אֱלֹקִים,

אין עוד מלבדו", ובכח הדעת הזו זכינו לצאת
 ממצרים. אבל כדי לטהר עצמנו מהזהמה,
 מהקלפות, מהטמאה, שבכל זאת נדבקה בנו בעת
 שהיתנו במצרים, נתן לנו הקדוש-ברוך-הוא מצוה
 של "ספירת-העמר", לספור את הימים, לספור את
 השבועות, שבעה שבועות תמימים, כמו אשה
 הסופרת שבעה ימים, כדי לטהר לבעלה, כמו-כן
 עם ישראל סופרים שבע פעמים שבע, כדי לטהר
 עצמם לפני הקדוש-ברוך-הוא, שנזכה בחג
 השבועות לקבל את התורה (זהר ח"ג צו:). ולכן
 "ימי ספירת העמר", הם ימים קדושים מאוד, מצד
 אחד — יצאנו ממצרים, יצאנו מהלכות, מהבוץ
 של המצרים, וחוזרים בתשובה שלמה, אבל מצד
 שני — עלינו לספור יום אחר יום, לחכות ולקוות
 לקבלת התורה בחג השבועות. חכמינו הקדושים
 אומרים (פסחים קטז): בכל דור ודור חייב אדם
 לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים; אומרים
 חכמינו הקדושים (ברכות יג:), צריכים להזכיר בכל
 יום ויום יציאת מצרים; כי עלינו לחזור בתשובה
 שלמה, כאמור, על הזהמה והטנוף שנדבקו בנו
 על-ידי גלות מצרים. ואומרים חכמינו הקדושים
 (ויקרא רבה, פרשה יג, סימן ד'): כל הגליות נקראו על

שם מצרים, על שם שהם מצרים לישראל. ולכן כשאדם חוזר בתשובה שלמה, ומתחרט על עברו, אשר עשה עד עתה, זו נקראת לדידו — יציאת מצרים, כי יוצא מהמצרים שלו — מהמצר והגלות שהיה נתון בו. ובראשית דרכו בחזרה בתשובה, בוער לו הלב מאד מאד אחר הקדוש-ברוך-הוא, ורוצה כבר להשיג רוחניות חיות אלקות, רוצה לראות אורות ונצוצות, רוצה להיות דבוק בהקדוש-ברוך-הוא, אבל נותנים לו ימים לספור, הינו שאומרים לו: המתן, חכה, לא בפעם אחת יכולים להכנס אל הקדשה. הן אמת שיש לה רצון חזק לצאת ממצרים, לעזוב את הרע שלך, אתה שב בתשובה, אבל כדי שתזכה להכנס אל הקדשה, כדי שתזכה לקבל את התורה, להשיג רוחניות חיות אלקות, זה לוקח זמן. ולכן מחד גיסא — יציאת מצרים צריכה להיות בחפזון, בזריזות עצומה, לעזוב את השקר, להשליך את הטמאה והזהמה והלכלוך תכף-ומיד, לנתק עצמו מכל הרע שהיה עמו עד כה במהירות האפשרית, אבל מאידך גיסא — כדי להכנס אל הקדשה, צריך השב בתשובה שלמה לידע, שזה אורך זמן. ולכן אסור להתיאש ולומר: "הנה שבתתי בתשובה,

וְאֲנִי רוֹאָה שְׁעֵדִין הָרַע וְהַטְּמָאָה נִדְבָקִים בִּי, עֵדִין מוֹשֵׁף אוֹתִי יִצְרִי אֶל הָרַע, עֵדִין עוֹלוֹת לִי מִחֻשְׁבוֹת רַעוֹת, הִרְהוּרִים רָעִים, וְאֲנִי נִמְשָׁף אֶל הַזְּהֵמָה, הַכִּיצַד יִתְכַּן? ! הֲלֹא שִׁבְתִּי בַתְּשׁוּבָה? ! " אֵלָּא "יְמֵי סְפִירַת הָעוֹמֵר" מְלַמְּדִים אוֹתוֹ, שְׁאֲסוּר לִפְלֵ בִיאוּשׁ כָּלֵל וּכְלָל בְּשׁוּם פְּנִים וְאִפְּן. אָדָם צָרִיף לְצֵאת מִמִּצְרִים בְּכָל יוֹם וְיוֹם, אָדָם צָרִיף לְחֹזֵר בַּתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּכָל יוֹם וְיוֹם אֶל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, לְעֹזֵב אֶת הָרַע וְלְרוּץ אֶל הַקְּדוּשָׁה, אֲבָל זֶה אוֹרֵךְ זְמַן. וְצָרִיכִים לְהִתְאַזֵּר בְּסִבְלָנוֹת יוֹם אַחַר יוֹם, לְסַפֵּר בְּעֵקֶשׁנוֹת גְּדוּלָּה, וּכְשֶׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא רוֹאָה שְׁאָדָם חֹזֵק בְּעֵצְמוֹ, וְאִינוֹ עוֹזֵב אֶת עֵצְמוֹ, וְאֵף שְׁעוֹבֵר עָלָיו מֵה שְׁעוֹבֵר: עֲלִיּוֹת וִירִידוֹת, עִם כָּל זֹאת הוּא מִחֻזֵּק מְעַמָּד, לְבִסוּף זֹכָה לְהִגִּיעַ אֶל חֵג הַשְּׁבוּעוֹת, שְׂאֵז זְמַן קִבְּלַת הַתּוֹרָה, שְׁמַשִּׁיג אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּתַכְלִית הַמְּדֻרְגָּה הָעֲלִיוֹנָה.

וְלִכֵּן "יְמֵי סְפִירַת הָעוֹמֵר", הֵם יָמִים קְדוּשִׁים מְאֹד מְאֹד, שְׁכָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל צָרִיף לְהִתְעוֹרֵר בָּהֶם בַּתְּשׁוּבָה יוֹתֵר מִכָּל הַשָּׁנָה. כִּי הִנֵּה זְכִינוּ לְצֵאת מִמִּצְרַיִם בְּחֵג הַפֶּסַח, אֲכַלְנוּ מִצָּה, שְׂזָה מִיכָּל דְּאִסוּתָא, מֵאֲכָל שֶׁל רְפוּאָה (זֶהֱר ח"ב קפג:); כִּי

כְּשֶׁהֵינּוּ בַּמִּצְרַיִם, וְנִכְשַׁלְנוּ בְּעוֹנוֹת, נַעֲשִׂינוּ חוֹלֵי נֶפֶשׁ, כִּי כִשְׂאֵדָם חוֹטֵא לְפָנָיו יִתְבַּרֵךְ, וְכִשְׂאִין לוֹ אַמוּנָה בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הוּא מִסְכֵּן, נַעֲשֶׂה חוֹלָה נֶפֶשׁ, הֵגֵם שֶׁהוּא מִסְתּוֹבֵב, הוֹלֵךְ, מִתְנוּעֵעַ, מִתְהַלֵּךְ בַּחֲבֵרָה, וּמַגְדִּיר עֲצָמוֹ 'נְאוּר', אֲבָל אִם נַעֲדֶרֶת מִמֶּנּוּ הָאַמוּנָה, בַּר מִיָּנֵן, הוּא חוֹלָה נֶפֶשׁ, כִּי אֵיךְ אָדָם יְכוּל לְחִיּוֹת בְּלִי אַמוּנָה?! הֲלֹא אִם רַק מִתְבוֹנֵן: "מִי הוֹלֵךְ בִּי?! מִי מִתְנוּעֵעַ בִּי?! מִי חוֹשֵׁב בִּי?! מִי מְדַבֵּר בִּי — אִם לֹא הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא! אֲזוּ מַה שִׁיךְ שִׁיפֵל, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, לְכַפִּירוֹת וְאַפִּיקוֹרְסוֹת?! אֵינן זֹאת אֶלָּא שֶׁנַּחֲלָה בְּחֵלֵי הַנֶּפֶשׁ. וְלִכֵּן אוֹכְלִים בַּפֶּסַח מִצָּה, שֶׁנִּקְרָאת 'מִיכְלָא דְאַסוּחָא', מֵאֲכָל שֶׁל רְפוּאָה, קִבְּלָנוּ תְּרוּפָה מֵאֵתוֹ יִתְבַּרֵךְ, לְאֹכַל בְּחֵג הַפֶּסַח מִצָּה. וְכָתוּב בַּזֹּהַר הַקְדוּשׁ (זֹהַר ח"ב מ"א.), שֶׁמִּצָּה נִקְרָאת גַּם 'מִיכְלָא דְמַהִימְנוּתָא' — מֵאֲכָל שֶׁל אַמוּנָה; כִּי לָמָּה אָנוּ אוֹכְלִים מִצָּה? מִפְּנֵי צוּוֵי הַבוּרָא יִתְבַּרֵךְ שְׁמוֹ! נִמְצָא, שְׁבִימֵי הַפֶּסַח הַקְדוּשִׁים, זוֹכִים עִם יִשְׂרָאֵל לְאֹכַל מִצָּה, וּמִקְבָּלִים אֶת הַרְפוּאָה לְחֵלֵי הַנֶּפֶשׁ שֶׁנִּדְבַק בָּנוּ עַל-יְדֵי עוֹנוֹתֵינוּ. וְעַל-יְדֵי אֲכִילַת מִצָּה, קִבְּלָנוּ כַּח לְצֵאת מִמִּצְרַיִם, לְצֵאת מֵהַטְּמָאָה שֶׁלָּנוּ, לְצֵאת מֵהַלְכוּת, וְאַנְחָנוּ חוֹזְרִים בְּתִשׁוּבָה

שְׁלֵמָה אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. הַלֵּב שְׁלָנוּ מִתְחִיל לִבְעוֹר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲנַחְנוּ כּוֹסְפִים לְהַכְּלִיל בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, אָנוּ מִשְׁתוֹקְקִים לְהַגִּיעַ לְכָל הַמְּדַרְגּוֹת שְׁבַע־עוֹלָם. וְלָכֵן, בְּנֵי וּבָנוֹתֵי הַיְּקָרִים! בָּאוּ וְנִתְחַזַּק עִכְשָׁו בִּ"ימֵי סְפִירַת הָעֶמֶר", וְנִשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְעֵקֶר מִהָרַע וּלְהַדְבִּיק בְּטוֹב, שֶׁהוּא הַבּוֹרָא יִתְבַּרַךְ שְׁמוֹ.

ב.

בְּנֵי וּבָנוֹתֵי הַיְּקָרִים! חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים אוֹמְרִים (חֲגִיגָה יז:): מִצְוָה לְמִימְנָא יוֹמֵי, מִצְוָה לְמִימְנֵי שְׁבוּעֵי; יֵשׁ מִצְוָה לְמָנוֹת אֶת הַיָּמִים וְהַשְּׁבוּעוֹת; כִּי כְשִׁיצְאוּ עִם יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, עַל-יְדֵי אֹר עֲלִיּוֹן שֶׁהָאִיר עֲלֵיהֶם הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּהָאָרֶץ נוֹרְאָה וְנִפְלְאָה עַד מְאֹד, אָז חָזְרוּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְנִמְשְׁכוּ אַחֲרָיו יִתְבַּרַךְ בְּתִשׁוּקָה עֲצוּמָה. וּבְדֶרֶךְ כָּלֵל בְּרֵאשִׁית דְּרָכּוֹ שֶׁל הַחֲזוֹר בְּתִשׁוּבָה, אָז יוֹרֵד אֹר גָּדוֹל לְנִשְׁמָתוֹ; נִשְׁמוֹת עִם יִשְׂרָאֵל יֵרְדוּ מֵעוֹלָם הָאֲצִילוֹת, לְזֶה הָעוֹלָם הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמֻרִי, עוֹלָם הָעֲשִׂיָּה, וְנִדְבְּקוּ בְּהֵן פֶּה כָּל מִינֵי קִלְפוֹת וְסִטְרָא אַחֲרָא, וְהָאָדָם נִכְשָׁל בְּעוֹנוֹת חֲמוּרִים, עַד

שנלכד במלכדת כזו, שקשה לו לצאת, ובפרט מי שלא נולד בקדשה, ומי שבא מחברה של כופרים ואפיקורסים, רחמנא לישזבן, מי שלא גדל על ברכי התורה והנהגותיה, הוא נלכד ברשת הקלפות ובמצודתן. אבל הקדוש-ברוך-הוא חס ומרחם על נשמות ישראל, ורוצה שכלם ישובו בתשובה, ועל-כן מאיר על כל נשמה ונשמה אור גדול מאד בכל יום, וזו ההתעוררות שבאה מלמעלה, שהקדוש-ברוך-הוא מאיר בנשמה, שפתאם נכנסת באדם תשוקה לחזור בתשובה שלמה, נדלק בו הנצוץ היהודי. אבל תכף-ומיד כשיש בו התעוררות, מתגברים עליו הקלפות והסטרא אחרא יותר, ואוחזים בו חזק, ואינם מרפים, כי אין רצונם, שיעזב את הרע, כי חפצים לקחת את הנשמה הקדושה, ולהחזיקה באמתחתם, כי הם נהנים מנשמות ישראל. עם כל זאת, חמל עלינו הבורא יתברך שמו, ושלח לנו את משה רבנו, שהחזיר בעם ישראל את האמונה, האיר בהם גלוי אלקות. ובכח משה רבנו, שהאיר את אורו יתברך בהארה עצומה, נשמות ישראל קבלו על עצמם חד משמעית, שיוצאים ממצרים. עם כל זאת אומרים

חַכְמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (תַּנְחוּמָא בְּשִׁלַּח א') עַל הַפְּסוּק
 (שְׁמוֹת יג, יח): "וַיַּחַמְשִׁים עָלוּ מִמִּצְרַיִם" — אֶחָד
 מִחַמְשָׁה, הֵינּוּ אַרְבָּעָה לֹא רָצוּ לְצֵאת מִמִּצְרַיִם, רַק
 אֶחָד מִחַמְשָׁה הַסְּפִים לְצֵאת; וְדָבָר זֶה סוֹבֵב וְהוֹלֵךְ
 בְּכָל דּוֹר וְדוֹר, הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שׁוֹלַח לָנוּ
 צְדִיקִים קְדוּשִׁים, שֶׁהֵם בְּחִינַת מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, וְהֵם
 מַחֲזִיקִים וּמַעֲוֹדְדִים וּמְשַׁמְּחִים וּמַחֲזִיקִים אֶת נַשְׁמוֹת
 יִשְׂרָאֵל לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה. אֲבָל לֹא כָּל אֶחָד
 זוֹכֵה לְהִתְקַרֵּב אֶל הַצְּדִיקִים. וּבּוֹדָאי אוֹר הַקְדוּשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא שׁוֹפֵעַ עַל כָּל נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, אֲבָל מְרַב
 הֲרַע שְׁנֵדְבֵק בָּנוּ, רַחֲמָנָא לִישׁוּבָן, רַק אֶחָד מִחַמְשָׁה
 רוֹצִים לְצֵאת מִמִּצְרַיִם, חֲפָצִים לַחֲזוֹר בְּתִשׁוּבָה
 שְׁלֵמָה, וְגַם עַל הָאֶחָד מֵהַחַמְשָׁה עוֹבְרִים נְסִיווּנוֹת
 קָשִׁים וּמָרִים, עִם כָּל זֹאת אִם אָדָם מְקַבֵּל עַל עַצְמוֹ
 יִהְיֶה מֵה שְׁיֵהִיָּה וְיִהְיֶה אֵיךְ שְׁיֵהִיָּה, אֲפֹלוּ יַעֲבֹר עָלַי
 מֵה שְׁיַעֲבֹר, אֵצֶא מִהֲרַע, אִזּוֹ סוּף כָּל סוּף יִזְכֶּה
 לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה. וּכְמוֹ שֶׁהָיָה בְּמִצְרַיִם, כִּף
 כָּל אֶחָד בְּפִרְטוּיּוֹת, עִם הַגְּלוּת מִצְרַיִם שְׁלוֹ; וְלִכֵּן
 כְּאֲשֶׁר זוֹכִים לְצֵאת מִהֲרַע וְהִטְמָאָה שְׁנֵדְבֵק בָּנוּ
 בַּעֲת שְׁהֵינּוּ בְּמִצְרַיִם בֵּינָן הַגּוֹיִים, וְלִמְדֵנוּ
 מִמַּעֲשֵׂיהֶם הֲרָעִים וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם הַמְּגַנּוֹת, וְהִנֵּה
 שְׁבָנוּ מְכַל אֱלֹהֵינוּ. אִזּוֹ נִתֵּן לָנוּ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא

"ימי ספירת העמר", ימים קדושים כאלו, שעלינו לספור כל יום ויום, כל שבוע ושבוע משך שבועה שבועות, שהם ארבעים ותשעה יום; כי במצרים שהינו בארבעים ותשעה שערי טמאה, כי מי שרחוק מהקדוש-ברוך-הוא, מי שרחוק מהתורה, הוא שרוי במ"ט שערי טמאה, ולוקח לו ארבעים ותשעה יום לצאת מהם, ולכן נתננו הבורא יתברך שמו מצוה של "ספירת-העמר" לספור את הימים והשבועות, כדי שנוכל לזכך עצמנו, שנהיה ראויים לקבל את התורה. ואלו הימים "ימי ספירת העמר", הם ימים מיחדים לעם ישראל. ולכן זהו הזמן לשוב בתשובה שלמה לפניו יתברך, ולבקשו שימחל לנו על כל אשר חטאנו ופגמנו, כי אלו הם ימי תשובה, ויכולים לזכות בהם לכל המדרגות שבעולם.

ג.

בני ובנותי היקרים! הבה נתבונן, מה מלמדים אותנו "ימי ספירת העמר"? יהודי מסכן, שנפל במקום שנפל, ונכשל במה שנכשל, בכל מיני עברות חמורות: עבודה זרה, גלוי עריות ושפיכות דמים, שזה מצוי מאד בינינו, כי נתקיים

אֲצִלְנוּ, לְצַעֲרֵנוּ הָרַב (תהלים קו, לה): "וַיִּתְעַרְבוּ
 בַּגּוֹיִים וַיִּלְמְדוּ מֵעֲשִׂיהֶם"; הָעַרְב־רַב מְבִיאִים גּוֹיִים
 וְגוֹיֹת לְבֹלֵל אֶת נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בֵּינֵיהֶם, וּמְפִיצִים
 זֵהָמָה וְטִמְאָה, שְׁקוּץ, תְּעוּב, זְהוּם וְעֵרֶם, כְּדֵי
 שְׁנַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל יִכְשְׁלוּ בַּפָּגַם הַבְּרִית, רַחֲמָנָא
 לִישׁוּבָן, וּמְמַלְאִים אֶת כָּל הָאָרֶץ וְאֵת כָּל הָעוֹלָם
 עִם כְּפִירוֹת וְאַפִּיקוֹרְסוֹת שֶׁל "כַּחֲדֵי וְעֵצִים יָדֵי עֲשֵׂה
 לִי אֶת הַחֵיל הַזֶּה" (דְּבָרִים ח, יז), עוֹקְרִים אֶת נַשְׁמוֹת
 יִשְׂרָאֵל מִשְׂרָשָׁן, מְצוֹר מִחֲצַבְתָּן, שְׂאֵלוּ מ"ט שְׁעָרֵי
 טִמְאָה. וְהֵנָּה מֵאִיר עָלֵינוּ הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֹר
 גָּדוֹל מְאֹד, שְׁנוּכָל לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה; וְזֶה
 סוּבֵב עַל כָּל יְהוּדֵי, כִּי כָּל יְהוּדֵי יֵשׁ לוֹ כָּל יוֹם וְיוֹם
 הִרְהוּר תִּשׁוּבָה, אֲבָל לֹא כָּל אֶחָד רוֹצֵה לָשׁוּב
 בְּתִשׁוּבָה, רַק אֶחָד מִחֲמִשָּׁה, וְגַם הָאֶחָד מֵהַחֲמִשָּׁה,
 עוֹבְרִים עָלָיו הִרְבֵּה יְסוּרִים וְצָרוֹת, וּכְפִי שְׂאֵנוּ
 רוֹאִים, אֲשֶׁר הֵשֵׁב בְּתִשׁוּבָה, יֵשׁ לוֹ סֶבֶל רַב הֵן
 מֵהַחֲבֵרָה, הֵן מֵהַמְּשֻׁפָּחָה, לוֹעֲגִים לוֹ, צוֹחֲקִים
 עָלָיו, וְכֵן הַתְּאוּוֹת וְהַמִּדּוֹת הַמְּגִנּוֹת שֶׁהֵיוּ לוֹ עַד
 כֹּה, מֵתְעוֹרְרוֹת מִחֲדָשׁ, עַד שֶׁהָאָדָם נִשְׁבֵּר לְגַמְרֵי,
 וְחוֹשֵׁב: "הֵיִתְכֵן?! הֲלֹא שִׁבְתִּי בְּתִשׁוּבָה, קִבַּלְתִּי
 עַל עֲצָמֵי עַל תּוֹרָה וּמִצְוֹת, אֲנִי לוֹמֵד תּוֹרָה בְּכָל
 יוֹם, וְלָמָּה מִתְחִיל לְבַעַר בִּי יְצָרִי יוֹתֵר וְיוֹתֵר?!"

והוא שבור כחרס הנשבר; אבל באמת, מי שרוצה לשוב בתשובה שלמה, ההכרח לו להתקרב אל הצדיק האמת, שהוא בחינת משה רבנו, שחזק ועודד ושמח את נשמות ישראל: "תדעו לכם, שיצאתם ממצרים, מן הזהמה שעברה עליכם עד כה, והנה אתם מוכנים להפנס אל הקדשה, שזה שער הנ', שער החמשים, להשיג את הקדוש-ברוך-הוא, את התורה. אבל עליכם לדעת, שזה אורך זמן, אי אפשר לברח ולעוף מהפך אל הפך בן יום לילה". ולכן מיציאת מצרים, שהיתה בחג הפסח, עד קבלת התורה, שהיא בחג השבועות, ישנם "ימי ספירת העמר", ארבעים ותשעה יום שאנו סופרים, להורות ולגלות לנו, שכל יום ויום מנוי וספור, וצריכים לשמר על הימים והלילות, על השעות היקרות, ולידע שיגיע היום שנצטרך לעזוב את זה העולם, וחבל על כל יום ועל כל שעה לבטלה בהבל ובריק, אלא צריכים לשוב בתשובה שלמה, לחזור אל הקדוש-ברוך-הוא, לדבר אליו ותברך, לקיים מצוותיו ותברך, להתחזק להיות בשמחה. אבל מצד אחד — הנה יצאתי ממצרים בחג הפסח, ושבתתי בתשובה שלמה, והנה בוער בי עדין היצר הרע, מושכת אותי הטמאה,

ומתעורר בי הרע שוב ושוב, על זה אנו סופרים
 "ימי ספירת העמר", לדעת שאורך זמן, יום אחר
 יום, וצריכים להמתין בסבלנות. כמאמרם ז"ל
 (יומא לט.): בא לטהר אומרים לו: המתן; אם אחד
 רוצה להכנס אל הקדשה ולטהר עצמו, אומרים
 לו: המתן! כי התשובה אורכת זמן, ואם יש לאדם
 סבלנות, אף שבוער בו יצרו ונמשך אחר הרע,
 אבל פונה ערף לזה, ומתקדם עוד ועוד יום, ובוער
 לבו אל בוראו יותר ויותר, סוף כל סוף יגיע אל
 יום החמשים, שהוא חג השבועות, ויקבל את
 התורה. ולכן אומר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות
 תשובה, סימן עו): המתחיל לעבד את ה' יתברך,
 הקדוש-ברוך-הוא אומר לו: יודע אני שחפץך
 ורצונך לעבד אותי, אבל מהו הבטוחות, שמא
 למחר תעזב אותי?! אם-כן איך אקרב אותך
 בשביל הרצון שרצית, ואיך אגלה לך תכף דברים
 נסתרים? אלא כן תעשה, בתחלה אהב אותי כך
 ותעשה מצוותי, אף-על-פי שאין אתה יודע השכל
 של המצוה, ועבד אותי פשוט בלא חכמות,
 וכשתעבד אותי כמה זמנים, אזי אאמין לך ואגלה
 לך טעם ושכל של כל דבר ודבר, ואקרב אותך
 בכל מיני התקרבות, כי הזמן שעבדת אותי מקדם,

הוא בטוחות שלא תעזב אותי. וכל זאת ענין "ימי ספירת העמר"; מצד אחד — אדם רוצה לשוב בתשובה, להיות צדיק, דבוק בהקדוש-ברוך-הוא, ואומר לעצמו: "מספיק הזבל, די לזהמה, די לכפירות והאפיקורסות, אני רואה להיכן הערב-רב הביאו אותי?! מה יוצא מכל הטמאה והזהמה?! הימים והלילות, השבועות והחדשים והשנים פורחים בלא כלום! אין בידי מאומה! נחושה החלטתי לשוב בתשובה שלמה, אני משליך את הרע אחר גוי, אני רוצה רק את הקדוש-ברוך-הוא". והנה מתחיל לצעד קדימה צעד אחר צעד, ומתגבר עליו יצרו, כפי שכל אחד ואחד יודע, מה זה להיות חוזר בתשובה, שבוער לנו הלב מאד אליו יתברך, ואנו גם-כן רוצים להיות צדיקים. ובאמת למה לא?! והלא כתיב (ישעיה ס, כא): "ועמך כלם צדיקים", עם ישראל כלם צדיקים קדושים, עם ישראל נשמתם היא חלק אלוק ממעל, וכל יהודי יכול להגיע לכל המדרגות שבעולם. אבל זה אורך זמן, עד שנכנסים אל הקדשה, אין זה נעשה בן יום ללילה. וזה אף אחד אינו יודע. חושבים, הנה שבנו בתשובה שלמה, והנה כבר נהיה בקדשה ובטהרה, וברגע שרואים

שהרע והטמאה מתגברים יותר ויותר, מתחילים
 להתחרט: הזאת נעמי? ! זו הנעימות שהבטיחו לי,
 שאם אחזר בתשובה שלמה, אזכה להרגיש את
 הנעם העליון, נעם אלקי, ערבות השכינה, והנה
 עוברים עלי חובלים ומניעות, שמכים בי ומציקים
 לי יותר ויותר. על זה באים "ימי ספירת העמר",
 שמגלים לנו — לא ולא! יצאתם ממצרים —
 אשריכם ואשרי חלקכם! אבל דעו לכם, שעליכם
 לספר יום אחר יום, כי אורך זמן עד שנכנסים אל
 הקדשה, ואם תהיו חזקים להתגבר בשמחה
 עצומה, ותחזיקו מעמד על כל הנסיונות הקשים
 והפריים שנוכחו עליכם, לא תתפעלו משום בדיה
 שבעולם, ויום אחר יום תספרו את הימים, את
 השבועות, אם תהיו עקשנים בזה, תגיעו אל יום
 החמישים שהוא חג השבועות, ותקבלו את
 התורה, שזה המחין העליונים, שאדם זוכה להשיג
 את הקדוש ברוך הוא, מחו מתחיל לחשב רק
 מהקדוש ברוך הוא, העינים שלו אינן רואות כלום
 — רק אלקות, האזנים שלו אינן שומעות כלום
 — רק אלקות, החטם שלו אינו נושם כלום —
 רק אלקות, והפה שלו מדבר תמיד רק אלקות,
 ומדבר רק אל הקדוש ברוך הוא, שר שירות

ותשבחות אליו יתברך. וכן מדבר עם אנשים רק
מאמונה.

וזו מדרגת הצדיקים, שזוכים להיות כל־כך
דבוקים בהקדוש־ברוך־הוא, עד שלא רואים שום
דבר — רק אלקות, לא שומעים כלום רק פרוזים
מלמעלה, שהקדוש־ברוך־הוא מכריז בכל
העולמות עד העולם הזה בכל יום ויום מה יקרה
ומה קורה בפּרטי פּרטי, אשר רק הצדיקים
הקדושים זוכים לשמע כל זה, ומזה זוכים לחדש
חדושי תורה בכל יום ויום, זוכים להשגות נוראות
ונפלאות ברזי וסתרי תורה, מיחדים יחודים
קדושים, ממשיכים על עצמם אור תיו וחיות
ודבקות הבורא יתברך שמו. וכיצד זכו לזה? אלא
גם עליהם עבר מה שעבר, כי לולא שעבר עליהם,
לא היו מגיעים לאשר הגיעו, כי גם על הצדיקים
הקדושים עובר בהתחלה מה שעובר, כי על כל
נשמה ונשמה בזה העולם הגשמי והחמרי, המלא
קלפות והסתרות והעלמות עובר מה שעובר, אלא
הצדיקים פרי דעת, ותכף־ומיד מבקשים ומחפשים
ומוצאים את הקדוש־ברוך־הוא בתוך הפריאה.
ולכן קל להם יותר, כי הם יודעים שהקדוש־ברוך־

הוא נמצא ובלעדיו אין שום נמצא. ולכן אין יכולים להטעותם, לא-כן מי שלכלך עצמו בעוונות חמורים ובפרט בפגם הברית, שזה אבי אבות הטמאה, כמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן רמב), שזה בא מהסתכליות רעות, שחכמינו הקדושים אומרים (סנהדרין מה.): אין היצר הרע שולט, אלא במה שעניו רואות. בשביל זה הקלפות והסטרא אחרא מתגברים מאד מאד על בני-אדם, להכשילם בראיות אסורות, וכמו שאנו עדים כיום לפריצות הגדולה שקורית בחוצות, לזהמה שמסתובבת ברחובות, ושאר תמונות תועבה, והכל — להכשיל נשמות ישראל, לטמטם להם את המח והדעת, עד שבמקום לחשב מהקדוש-ברוך-הוא, ולהשתוקק אחריו יתברך, במקום לראות אלקות, שזה אריך אנפין דקדושה, שזו מדרגה הכי עליונה שאדם יכול לזכות אליה בזה העולם — להרגיש אף הקדוש-ברוך-הוא מחיה ומנהיה ומקיים את כל הבריאה, תחת זאת מתגבר אריך אנפין דטמאה, שהיכן שמסתכל רואה רק זהמה. ולכן תכף כשאדם שב בתשובה, שזו יציאת מצרים, כמאמרם ז"ל (פסחים קטז.): בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאלו הוא

יָצָא מִמִּצְרַיִם; וּכְמֵאֲמָרָם וַ"ל (וַיִּקְרָא רַבָּה, פְּרָשָׁה יג, סימן ד'): כָּל הַמְּלָכִיּוֹת נִקְרְאוּ עַל שֵׁם מִצְרַיִם, שֶׁנִּפְּלוּ אֶז בְּטִמְאָתָם, כְּמוֹ שְׂאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (תּוֹרַת כֹּהֲנִים אַחֲרֵי יח): "כְּמַעֲשֵׂה מִצְרַיִם לֹא תַעֲשׂוּ" — מִגִּיד שֶׁמַּעֲשִׂיהֶם שֶׁל מִצְרַיִם מְקַלְקְלִים מְכַל הָעַמּוּמִין; וְהִנֵּה בְּחַג הַפֶּסַח יִצְאָנוּ מִמִּצְרַיִם, כְּדִי לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה בְּחַג הַשְּׁבֻעוֹת, וּבֵינָן כֶּף יֵשׁ לָנוּ "יְמֵי סְפִירַת הָעֶמֶר", לְלַמֵּד אֶת הָאָדָם, שְׂאֲסוּר לְהִתְיַאֵשׁ, אֲלֵא לִידַע, שְׂאוּרָף זְמַן עַד שְׂזוּכִים לְהִגִּיעַ לְמִדְרַגַּת קְבִלַת הַתּוֹרָה, וּבְכָל יוֹם וַיּוֹם צְרִיכִים לְהִתְקַדֵּשׁ יוֹתֵר וַיּוֹתֵר — לְהַנִּיחַ תְּפִלִּין, לִילֵךְ בְּזִקְן וּבִפְאוֹת, הָאִשָּׁה צְרִיכָה לְהִקְפִיד עַל טְהָרַת הַצְּנִיעוֹת, כְּסוּי רֹאשׁ, שְׁלֹא יֵרָאוּ, חֶסֶם וְשִׁלוּם, אֶת שַׁעֲרוֹת רֹאשָׁהּ, שְׁזֵה עוֹן חָמוּר מְאֹד, וְכֵן בְּגָדִים צְנוּעִים, שְׁלֹא יִהְיוּ קְצָרִים וְחֲשׂוּפִים, רַחֲמָנָא לְצַלָּן. וּשְׁנִיָּהּ צְרִיכִים לְהִזְהַר בְּשִׁמִּירַת שַׁבָּת, בְּכִשְׁרוֹת הַמֵּאֲכָלִים, עַד שְׁסוּף כָּל סוּף מַגִּיעִים לְיוֹם הַחֲמִשִּׁים, שֶׁהוּא הָאֶרֶת הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, עַד שְׂזוּכִים לְהַכִּלֵּל בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא.

אָבֵל עַל כָּל זֶה יֵשׁ לָנוּ תִּנְאִי אֶחָד: אִם אָנוּ רוֹצִים לְהַצְּלִיחַ בַּחֲזָרָה בְּתִשׁוּבָה, עָלֵינוּ לְזָכֹר,

שהיסוד ביהדות זה "אהבת ישראל" — לאהב את כל בר ישראל; כי אי אפשר לחזור בתשובה שלמה אל הקדוש-ברוך-הוא, אלא כשיש אהבת ישראל, ואוהבים זה את זה, פי כלל נשמות ישראל הם חלק אלוך ממעל, אין דבר כזה שאחד יותר גדול מהשני, כלנו בני הקדוש-ברוך-הוא, כמו שכתוב (דברים יד, א): "בנים אתם להוי"ה אלקיכם", כל עם ישראל בנים אהובים לפניו יתברך. כמאמר ז"ל (אבות ג): חביבין ישראל שנקראים בנים למקום; ולכן כשאדם חוזר בתשובה שלמה, עליו לדעת שהוא צריך לאהב את כל יהודי, כי ברגע שנכנסת במחו מחשבה רעה של טינה וכדומה נגד יהודי אחר, סימן שעוד ארפה לפניו הדרך לחזרה בתשובה, וידע שזו עצת הסמ"ך-ד"מ"ם, שכל כחו: 'הפרד ומשל', שמסית ומדיח מאחד לשני, שאלו כלל ההסתות הרווחות היום, ומסיתים ומדיחים זה נגד זה, העקר להביא לפרודים. ויש אנשים הנקראים: 'רע-בנים', שמתחזים כחכמים, אבל הם בורים וריקים ועמי הארץ. והסימן לזה — אם הם לא עושים שום דבר בשביל הקדוש-ברוך-הוא — לא טהרה, לא חנוף, לא כשרות, וכל מעינם ועסקם רק מריבות והסתות בין אנשי הקהלה,

צריכים לדעת, אשר (ויקרא יג. מה): "טמא טמא יקרא"; ולכן כל השב בתשובה, עליו לידע שעקר החזרה בתשובה זה רק כשיש אחדות ואהבה בין נשמות ישראל, ולידע, שאני לא יותר גדול ממנו, והוא לא יותר גדול ממני, כלנו בני הקדוש-ברוך-הוא; וכשאוחזים בזה, אף פעם לא נופלים. כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן א'): אם אדם מחזיק בכסא הכבוד של הקדוש-ברוך-הוא, ששם שרשי נשמות ישראל, שום מלאך ושרף אינו יכול לגע בו, כי אויז עצמו עם נשמות ישראל. אף דא עקא, כשאדם מתחיל לשוב בתשובה, בא הסמ"ך-מ"ם בנכלי ערמומיות ואומר: הדרך שלי יותר טובה משלך, שיטתי יותר נכונה וכו', ומה קורה לבסוף? כלם אויבים. וזה היה בימי ספירת העומר, שתלמידי רבי עקיבא לא נהגו כבוד זה בזה, ולכן מתו בימים אלו. ומה נקראת מיתה? נפילה (עין זחר ח"ג קלה:). רבי עקיבא היה סמל של אהבת ישראל, וגלה לכלם: "ואהבת לרעך כמוך" — זה כלל גדול בתורה. וזאת החדיר בתלמידיו, אבל התלמידים לא קבלו את הלמוד מרבים, מהצדיק האמת, ולא נהגו כבוד זה בזה, וכשביל זה נפלו ומתו. וזהו הלמוד העמק

שְׁעָלֵינוּ לְלַמֵּד כְּדֵי לְתַקֵּן עֲצָמֵנוּ, כִּי כְּדֵי לְשׁוּב
 בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה עָלֵינוּ לְזִכֹּר, שְׁכָל יְהוּדֵי חֲשׁוּב
 בְּעֵינָיו יִתְבָּרֵךְ, וְצָרִיכִים לְאַהֲבֵךְ אֶת כָּל אֶחָד, וְאִם
 נֹאֲהֵב אֶת כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל, נִדְעֵה שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 אוֹהֵב אוֹתָנוּ, אֲבָל אִם, חֵס וְשָׁלוֹם, נִמְצָא פְּגָמִים
 וּמוֹמִים בְּזוּלָת, סִימָן שֶׁעֲדִין הַסֵּמ"ךְ-מ"ם נֶאֱחָז בְּנוֹ.
 וְלָכֵן, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! בָּאוּ עֲכָשׁוּ ב"ימֵי סְפִירַת
 הָעוֹמֵר", נִחְזֹר בְּתִשׁוּבָה עַל כָּל אֲשֶׁר חָטְאֵנוּ וְעָבְרָנוּ
 וּפְגָמָנוּ בְּעֵת שֶׁהֵינּוּ בְּמִצְרַיִם, וְנִתְכַוֵּן לְקִרְאֵת חַג
 הַשְּׁבוּעוֹת, וְנִתְרַחֵק מֵהַסֵּמ"ךְ-מ"ם, שֶׁזֶּהוּ כָּלֵל
 הַהֶסְתוֹת הַפְּרוּעוֹת שֶׁיִּשְׁנֶן כִּיּוֹם בְּכָל מוֹשְׁבָה
 וּמוֹשְׁבָה, בְּכָל עִיר וְעִיר, בְּכָל כֶּפֶר וּכְפָר, שְׁמִסִּיתִים
 וּמְדִיחִים זֶה נֶגֶד זֶה, הָעֵקֶר לְגַרְם לְפְרוּדִים בֵּין
 נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. וְלָכֵן עֵקֶר עֲבוֹדָתָנוּ בְּיָמֵים קְדוּשִׁים
 אֵלוּ צָרִיךְ לְהִיּוֹת אַךְ וְרַק קֹדֶשׁ לְאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל,
 לְקַבֵּל עַל עֲצָמֵנוּ לְאַהֲבֵךְ אֶת כָּל אֶחָד, וְלִמְסַר נַפְשָׁנוּ
 בְּעִבּוֹר זוּלָתָנוּ, וְאִז נִכּוֹן לְבָנוּ יִהְיֶה בְּטוֹחַ, שֶׁחֲזָרָנוּ
 בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְדִיקָא עַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה לְהִיּוֹת כָּלִים
 לְקַבֵּל בָּהֶם אֶת הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה, וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 יִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ אוֹר וְזִיו וְחַיּוֹת וְדַבְּקוֹת הַבוֹרָא יִתְבָּרֵךְ
 שְׁמוֹ, וְנִהְיֶה כְּלוּלִים בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְיִזְכְּנוּ
 הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ לְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנָיו.